

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 169/02-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. októbra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. P., bytom N., zastúpeného advokátom JUDr. P. M., D. K., vo veci porušenia jeho základných práv upravených v čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu v Dolnom Kubíne sp. zn. 5 C 2105/98-441 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Co 2492/01, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. P. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 5. augusta 2002 doručené podanie Ing. A. P., bytom N., (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. M., D. K., označeného ako „Podnet“ vo veci porušenia jeho základných práv upravených v čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu v Dolnom Kubíne zo 14. júna 2001 č. k. 5 C 2105/98-441, ktorým zamietol žalobu v konaní o ochranu osobnosti a o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch, a rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 22. januára 2002 sp. zn. 13 Co 2492/01, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu v Dolnom Kubíne.

Sťažovateľ sa podnetom domáha, aby ústavný súd

„1. podľa § 18 ods. 2 a ods. 3 písm. b zákona č. 38/1993 Z. z. po predbežnom prerokovaní tento návrh prijal na konanie

2. v konaní vyslovil, že rozsudkami Okresného súdu v Dolnom Kubíne sp. z. 5 C 2105/98-441 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Co 2492/01 boli porušené základné ústavné práva navrhovateľa a to najmä:

- podľa čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky*

3. podľa § 57 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. svojím nálezom zrušil rozsudky, Okresného súdu v Dolnom Kubíne sp. z. 5 C 2105/98-441 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Co 2492/01

4. v zmysle § 36 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. uložil, aby účastníci konania úplne uhradili moje trovy konania

5. podľa § 55 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. odložil vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí“.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (ďalej len „základné práva a slobody“), ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každú sťažnosť predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či nie je daný niektorý z dôvodov na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ sa obrátil na ústavný súd podaním, ktoré označil ako podnet. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že inštitút podnetov bol s účinnosťou od 1. júla 2002 zrušený na základe ústavného zákona č. 90/2001 Z. z. z 23. februára 2001, ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Ústavný súd posúdil podanie sťažovateľa podľa jeho obsahu ako sťažnosť.

V súvislosti so žiadosťou sťažovateľa vysloviť porušenie základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti a na ochranu mena upraveného v čl. 19 ods. 1 ústavy a základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života upraveného v čl. 19 ods. 2 ústavy ústavný súd vychádzajúc zo subsidiárnej právomoci ústavného súdu a opierajúc sa o doterajšiu rozhodovaciu prax ústavného súdu (napr. I. ÚS 130/93, I. ÚS 50/96 a I. ÚS 2/00) uzavrel, že v danom prípade sa nedá vyvodiť žiadna spojitosť medzi postupom všeobecného súdu (Okresného súdu v Dolnom Kubíne a Krajského súdu v Žiline) a porušením čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy. Všeobecné súdy vykonávaním svojich ústavne vymedzených právomocí vôbec nezasahovali a ani nemohli zasiahnuť do základného práva podľa čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy, pretože porušenie nemôže nastať rozhodnutím štátneho orgánu, ktorým tento orgán uplatní svoju právomoc a ktorý koná s cieľom ochranu základných práv a slobôd účastníkovi konania osobnosti poskytnúť. Preto ústavný súd v súlade aj so svojou doterajšou rozhodovacou praxou sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že aj keď sťažovateľ nesúhlasí s rozhodnutiami všeobecných súdov, ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej (I. ÚS 75/97). Neúspech v občianskoprávnom konaní a nesúhlas účastníka takéhoto konania s prijatým rozhodnutím nie je bez existencie konkrétneho porušenia základných práv a slobôd dôvodom prijatia sťažnosti na ďalšie konanie tak, ako nebol dôvodom na začatie konania pred ústavným súdom o podnetoch (I. ÚS 3/95, I. ÚS 3/97).

Vzhľadom na vyššie uvedené bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2002